

[Aksel Larsen.]

har diktatorisk Fuldmagt til overhovedet at forbyde Prisstigninger, og naar man spørger: Hvad gør Det erhvervsøkonomiske Raad, saa kommer man med en Udtalelse af — Lederen af Priskontrolraadet. Det bliver nødvendigt at henstille til Regeringen at se at faa lidt Gang i Sagerne. Det kan ikke nytte, den er saa glad ved den skabte Mekanik, den burde ogsaa sætte denne Mekanik i Gang, for en Mekanik, man kun har staaende som Pynt paa Konsollen, er der nu ikke meget ved.

Man faar desværre en ubehagelig Fornemmelse af, at der ligger en Hensigt bag ved denne Passivitet fra Regeringens Side. Man faar en ubehagelig Fornemmelse af det, fordi der findes jo ingen Regeringsrepræsentant, som, naar han tager Ordet, undlader at formane til at vise Samfundssind eller Borgersind eller hvilket Udtryk der nu bruges, og sige, at vi maa alle sammen være parate til at bringe Ofre, vi maa være klar over, at Prisstigninger kan ikke hindres, og vi maa være klar over, at vi alle bliver fattigere under en Situation som den nuværende. Ja, vi har altsaa hidtil faaet at vide, hvad der forstaas ved Samfundssind. Priserne skal have Lov at stige uhemmet, Kapitalisterne skal have Lov at tjene saa meget, som de overhovedet kan presse ud af Befolkningen, og den arbejdende Befolknings Indtægter, Lønninger, Arbejdsindtægter, Renter, eller hvad de har, maa ikke blive forøget.

Denne Uvirksomhed harmonerer desværre alt for godt med Regeringens Bestræbelser for at faa Landet til at se bort fra, at Regeringen har sit Flertal i Orden, saaledes at man kunde faa dannet en Samlingsregering. Jeg er ikke klar over, hvorfor denne Samlingsregering ikke blev til noget, det maa de, som har været inddraget i Forhandlingerne, vide Besked med. Men jeg kan ikke se andet, end at Planen var en absolut Indrømmelse til de reaktionære Partier, som man har tilføjet en Række af Valgnederlag gennem den sidste halve Snes Aar. Det bekræftedes ogsaa ved de Omstændigheder, som ledsagede Frieriet til de reaktionære Partier. Jeg tænker her paa det, det ærede Medlem Hr. Brorsen omtalte, nemlig Justitsministerskiftet. Jeg vil som en Sidebemærkning gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem Hr. Brorsen fremkom med en Udtalelse, der ikke var i Overensstemmelse med Sandheden eller de faktiske Forhold. Det ærede Medlem Hr. Brorsen talte om en Redegørelse fra Regeringen vedrørende Justitsminister Stein-

ukes Embedsførelse, som skulde være tilstillet Partiformændene. Dette passer ikke. Partiformændene har ikke faaet nogen saadan Redegørelse, saa jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem Hr. Brorsen kan fremsætte en saadan Udtalelse her.

Men bortset fra dette skete der det, at Regeringen beordrede Justitsministeren til at standse de Sager, Staten havde løbende imod forskellige Injurianter, og Konsekvensen af det blev, at Justitsministeren maatte trække sig tilbage. Nu hører jeg ikke til dem, der begræder Justitsministerskiftet — jeg kender ikke vor nye Justitsminister, men een Ting ved jeg med Sikkerhed: værre end den gamle kan han i hvert Fald ikke blive. Jeg anser det for en ubetinget Fordel, at vi ikke har den samme Justitsminister, som vi nu har haft i en Aarrække, men paa den anden Side anser jeg det for yderst betænkeligt, at Regeringen først befriede sig for denne Justitsminister — der har gjort Regeringen, Demokratiet og Arbejderklassen ufattelig stor Skade —, da den kunde gøre det som en Art Sonoffer for at faa lokket de reaktionære Partier til at gaa ind i Regeringen. Det er Præmisserne, jeg er utilfreds med, det er ikke selve Handlingen. Jeg siger: disse Præmisser og i det hele taget dette krampagtige Forsøg paa at faa de reaktionære Mindretalspartier til at gaa ind i Regeringen varsler ikke godt og tyder paa, at det ikke er noget Tilfælde, men en bevidst Handling, naar Regeringen ved sin fuldkomne Passivitet over for Prisstigningerne og sine Anstrengelser for at holde Lønningerne nede for at forhindre Fagforeningerne i at gaa til Aktion har anstrengt sig for at sænke den brede Befolknings Leveniveau.

Denne Politik godkender vi ikke. Den er ikke i Overensstemmelse med den økonomiske Nødvendighed. Den er i Strid med den arbejdende Befolknings Interesser, og derfor vender vi os imod den. Vi henstiller paa det alvorligste til Regeringen, at den i alle sine Handlinger, udenrigspolitiske som indenrigspolitiske, sørger for at være i Overensstemmelse med, hvad Folkeflertallet her i Landet virkelig ønsker, at den ikke paa nogen Maade, bevidst eller ubevidst, frivilligt eller ufrivilligt, subjektivt eller objektivt, gaar Krigens Ærinde, men bestræber sig for at lægge Danmarks Lod i Vægtskaalen til Fordel for Fredens Kræfter. Endvidere at Regeringen bestræber sig for indadtil at forhindre det, der skete under den sidste Krig, og altsaa fører en Politik, der ikke begunstiger Spekulation og ikke mulig-